

And one by death and flogging

וחדא במיתה ומלקות -

Overview¹

The פסוק of לוקה ומשלם, ר"מ, who maintains that according to גמרא, applies to a case of מיתה (קים ליה בדרכה מיניה), which teaches the rule of רבנן, that he receives only מיתה, but not מלקות. Our תוספות discusses how the רבנן will derive this ruling of מ"מ by מיתה ומלקות, since they expound כדי רשעתו to teach us מ"מ by מלקות וממון.

תוספות explains:³

ורבנן מלקות וממון ומיתה ומלקות תרוייהו נפקי מכדי רשעתו⁴ -

And the רבנן maintain that we can derive the rule of מ"מ by both מלקות וממון and מיתה ומלקות from the פסוק כדי רשעתו -

דמשמע אם נתחייב בהדי מלקות מיתה או ממון משום רשעה אחת אתה מחייבו⁵ -

For the inference of כדי רשעתו (which is מ"מ) implies that whether he was liable for מיתה or ממון in addition to the מלקות, the rule is אתה מחייבו; he is only liable for one punishment –

תוספות anticipates a difficulty:

ואף על גב דסמיך ליה ארבעים יכנו לא יוסיף⁶ -

And even though the פסוק next to כדי רשעתו, states יוסיף (he should smite him forty (times) but no more) –

תוספות responds:

מכל מקום אין לנו לומר דילקה ולא ימות כמו שלוקה ואינו משלם⁷ -

Nevertheless we cannot say that he should (only) receive מלקות and not be executed, just like by מלקות וממון where the rule is לוקה ואינו משלם, the reason is -

דאתגורי איתגור כדפריך בהנשרפים⁸ (סנהדרין דף פא,א ושם) -

---

¹ See 'Overview' to previous (לז,א). תוס' ד"ה חדא (לז,א).

² דברים (תצא) כה,ב. We interpret כדי רשעתו (in the singular) that רשעיות משום ב' אתה מחייבו משום ב' רשעיות, only one, that there are no two punishments, only one.

³ See 'Overview'.

⁴ The פסוק of כדי רשעתו is discussing the punishment of מלקות.

⁵ In the case of מיתה ומלקות he will receive מיתה, and in the case of מלקות וממון there is a dispute, whether he pays (עולא) or receives מלקות (עולא).

⁶ See footnote # 2. ארבעים יכנו וגו' continues פסוק ג', והכהו לפניו כדי רשעתו במספר פסוק ב. Indicating that in a case of מ"מ (where he is liable for two punishments and receives only one), the punishment that he should receive is ארבעים יכנו, which is מלקות, so why by מיתה ומלקות does he receive מיתה, he should receive מלקות?!

⁷ See footnote # 5; this is the view of ר' יוחנן.

‘For should he actually gain’ because he also transgressed a מלקות punishment, as the גמרא asks in פרק הנשרפים –

anticipates an additional difficulty:

ואף על גב דגבי ממון ומלקות אמרינן⁹ דנדון בממון אפילו ממונא קולא -
And even though regarding a case where he is liable for both ממון ומלקות **we rule that he is required to pay, even** if our assumption is that money is a more lenient punishment than מלקות, this seems to contradict the concept of 'אתגורי איתגור' –

replies:

התם משום דחס רחמנא¹⁰ אנחבל:
There the reason we give him the more lenient punishment of money is **because Hashem had mercy on the wounded one.**

Summary

מלקות וממון and מלקות ומיתה both by קלב"מ teaches us כדי רשעתו the more severe punishment, except when the victim stands to lose financially.

Thinking it over

Can we understand תוספות question,¹¹ 'ואע"ג דגבי ממון ומלקות וכו' ר' even according to ר' לוקה ואינו משלם¹² who (generally) maintains¹³

---

⁸ The גמרא there states if one is liable for two death punishments, he is executed with the more severe one. The גמרא asks, this is obvious! Why should he gain and receive the lesser punishment. He transgressed the more severe crime and he is liable for that punishment (and would have certainly received it), so how can we even think that since he committed an additional (lesser) crime, he should receive the lesser punishment only?! The same applies here if he is liable for מיתה, how can we exempt him from מיתה and give him the lesser punishment of מלקות. This logic overrides the inference of ארבעים יכנו, which would seemingly indicate that he should receive מלקות.

⁹ משלם ואינו לוקה maintains עולא there explains that ממונא לקולא (see footnote # 5). The גמרא maintains עולא, לב, א even if we assume that ממון is more lenient than מלקות. The question is, if ממונא לקולא, why do we make him pay (the lenient punishment) and not give him מלקות (the severe punishment); אתגורי איתגור?! See 'Thinking it over'.

¹⁰ Really he should receive מלקות, however the victim who suffered a monetary loss will not be compensated if he receives מלקות, therefore the תורה had pity on the victim and rules that the perpetrator must pay.

¹¹ See footnote # 9.

¹² See footnote # 5.

¹³ See גנזי יוסף (and מהרש"א) א.